

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

117.

Ἄνὰ μέσον τῶν πανούργων πρωτεύει ἐκεῖνος,
ὅστις καλῶς ὑποκρίνεται, ὅτι ἐμπίπτει εἰς τὰς
κατ' αὐτοῦ κεκρυμμένας παγίδας. Οὐδέποτε
δὲ ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον ἀπατάται, ὅσον ὄ-
ταν μελετᾷ νὰ ἐξπατήσῃ τοὺς ἄλλους.

118.

Ὁ ἐπιμόνως ἀποφεύγων πᾶσιν κατὰ τῶν
ἄλλων ἀπάτην ἐκτίθεται εἰς πολλὰς κατ' αὐ-
τοῦ ἐξαπάτας.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κύριος Ω*, κάμψας ἤδη τὸ ἀκροτήριον τῶν
τεσσαράκοντα, ἔλαβε σύζυγον κόρην ὄρφανήν
ἐκκαίδεκα ἐτῶν. Παῦρ δὲ τοὺς ἀποροῦντας ἐπὶ
τῇ δυσαναλογίᾳ ταύτῃ μειδιῶν ἔλεγε·

«Καὶ τί τάχα! ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ μόλις
εἴμεθα καὶ οἱ δύο ὁμοῦ πενήκοντα ἐξ ἐτῶν!»

— Ἄ ἐγώ— ἔλεγε κυρία τις—οὐδέποτε δύ-
ναμαι νὰ ψευθῶ.

— Θὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ, ἀπήντησε κύριός τις
πλησίον τῆς ἱστάμενος : Πόσον ἐτῶν εἶσθε ;

ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Εἶδα τὰ χιόνια τῶν βουνῶν

Τὸ Μάρτι ἀναλωμένα,

Τὰ ξαναβλέπω σήμερα

Στὰ κάτασπρα ἐνδυμένα·

Εἶδα τὰ φύλλα πράσινα

Στοὺς κλάδους νὰ φυτρώνουν,

Τώρα νεκρά καὶ κίτρινα

Οἱ ἀνέμοι τὰ σαρώνουν.

*Ερημο ἀφῆκαν τὰ πουλιὰ

Τὸ ἀγαπητὸ ὄλημέρι,

Κ' ἐξενιτεύθηκαν κι' αὐτὰ,

Στῆς Ἀραπιάς τὰ μέρη.

Πᾶν ἐτοῦτα, πᾶν ἐκεῖνα,

Πᾶν τῆς ἀνοιξίς τὰ κάλλη....!

Τάχα θὰ γυρίσουν πάλι ;

Τάχα θὰ τὰ ξαναἰδῶ ;

*Ἀχ, ὅλα ἀνακαινίζονται

Ὅσο ἡ φθορά κι' ἂν κάμῃ

Αἰώνια νεκρανάστασι

Στοῦ χρόνου τὸ ποτάμι !

Πάλι θὰ πρασινίσῃ ἡ γῆ,

Κ' ἡ γλότθ θὰ ἔξαναθίσῃ,

Καὶ τὸ φιλέρημο πουλι

Τοὺς λόγγους θὰ ἔξυπνίσῃ·

Ἄπὸ τὰ νέφη τ' οὐρανοῦ,

Στὰ βάρθη τῶν ὑδάτων

Θὰ δρᾶμουν κι' ἄλλα πλάσματα

Νὰ δείξουν τῇ χαρᾷ των....

Πλὴν τότ' ἐγὼ θὰ κείτομαι

Ἄναίσθητο κουφάρι,

Μὲ ἄστερνῆ, μόνη συντροφιά,

Δύο, τρεῖς φουχτιαῖς θυμάρι.

*Ἄς ἔρθῃ τότε ἐπάνω μου

*Ἄς ἔρθῃ κάποιο χέρι

Στὰ πόδια, ἢ στὸ κεφάλι μου

Ν' ἀνάψῃ νεκροκέρι !

Παμπᾶς, βαστώντας τὸ χαρτί,

Εὐχαῖς ἅς μουρμουρίσῃ,

Κι' ὀλόγυρα τὸ θυμιατὸ

Συγχωρία ἅς κουδουρίσῃ !

*Ἄν ἀπ' τῶν οὐρανῶν, ποτὲ,

Τὸ φωτοβόλο ἔβουμα

Στρέψῃ ἐν ἀστέρι καὶ σ' ἐμὲ

Τὸ σπλαχνικὸ του βλέμμα,

*Ἢ ἀπὸ τοῦ βράχου τὸ πλευρὸ,

*Ἄφου προβῆ μὲ χάρι,

*Ἄν θυμηθῇ τὸν τάφο μου

Μαϊάτικο φεγγάρι·

Τοῦ κάκου ! ἐγὼ θάμαι τυγλὸς,

Κουφὰ θάμαι τ' αὐτιά μου,

Τότε ἡ σκιά μου ἐπέρασεν,

*Εσώσθη τ' ὄνομά μου !

Πότε ἀχτίδα παιγνιδιάρα

Σὲ τρεχοῦμενο νερὸ,

Ποτ' ἐλπίδα, πότε ἀντάρα

*Ἐξεπλάνεσε νεκρὸ ;

*Ὅσᾶν ὄνειρον ἐφάνην,

*Ἀνεσκώθηκα ὡς καπνὸς,

Κι' ἀφου ἐδάρθηκα στὴν πλάνην,

Τί ἀπομένω ; Κορνιαχτός.

Πῶς ; κορνιαχτός ποῦ μία πνοὴν

Στροβίλου διασκορπίζει ;

Ποῦ παίρνει τ' ὄρνεον τσ' ἀρπαγῆς

Καὶ τῇ φωλεῖά του χτίζει !

Πῶς ! κορνιαχτός, ὅθεν θὰ βγῆ

Θανατηφόρο ἀγκάθι,

Ποῦ γίνεται ἀγενῆς πηλὸς

Κι' ὁ κεραμέας τὸν πλάθει ;

Βόρβορος, σκόνη, κορνιαχτός,

Χῶμα, καὶ τίποτ' ἄλλο,

Δὲν εἶν' τὸ γένος μας λοιπὸν,

*Ἄν καὶ τὸ πλεόν μεγάλο ;

ΑΓΑΠΗ, ἐσὺ πρωτόθρονη

Τοῦ κόσμου βασιλίδα,